

japanska ledi magbet

jan kot

U Osaki sam bio na Magbetu režiranom u »zapadnom« stilu. Predstava je bila beznačajna i ponavljala uzore nemačkog pozorišta još iz ranih tridesetih godina. Međutim, režiser je pozajmio iz kabuki pozorišta u Tokiju onagatu, glumca koji je igrao ženske uloge, za ulogu ledi Magbet. Bila je to najzbudljivija ledi Magbet koju sam video u životu. Neću nikada zaboraviti kako je u završnim scenama, u nevidljivom laboru, koji je neprestano donosila i odnosila, prala krvave ruke. Krv nije silazila, čak ni kad je pokušala da je noktima skine s dlana. Još jednom je pošla po nevidljiv labor i dugo držala ruke umočene u nepostojeću vodu. Pokušavala je da spere krv zajedno s kapima nevidljive vode. Zatim je podigla ruke u visinu očiju, okrenula dlanove prema sebi i kao hipnotisana zagledala se u njih. U toj pantomimi labor i voda bili su sazani gestom, a krv je bila debeo sloj crvene boje.

Posle predstave zamolio sam da me predstave glumcu. Dugo sam čekao. Veliki kabuki glumci se tretiraju kao prinčevi i imaju vlastiti pozorišni dvorac i poslugu. Kada sam ušao u garderobu s ogledalima i asurama, bez ljednog komada nameštaja, poklonio sam se onagati tako reći do zemlje, jer tako nalažu pravila izražavanja poštovanja velikim glumcima. Japanska ledi Magbet bila je vitak mladić koji nije mogao imati više od dvadeset godina. Imao je veoma pravilne crte, ali su najviše iznenađivale njegove oči. Dužice su bile crne, ali kao da je u njima gorela vatra. Morao sam da okrenem glavu od dodira njegovog pogleda. Mislim da bi mu se malo muškaraca ili žena moglo opreti.

Poklonio mi je lepezu, specijalno izrađenu za njega od kornjačinog oklopa i svile, sa ručno naslikanim kaligramom njegovog pozorišnog imena. Zatim je pozvao služavku, ona mu je donela četkicu i tuš, sa četiri znaka, od kojih je svaki predstavljao sliku, napisao mi je čestitku kojom mi je poželeo sreću. Znao sam da prvi put ne igra u kabuki pozorištu, prema tome sam ga preko prevodioca pitao da li postoji velika razlika između kabukija i Šekspirove kraljevske tragedije. Odgovorio je: »Ne. Otprilike je tolika kao kad igram gejšu u svom pozorištu i tom prilikom služim sake klečeći«.

(S poljskog prevela Biserka Rajčić)

POLJA